

Gezien de nogal harde en niet erg hoogstaande reactie van mijn broer op mijn vraag om mentor te mogen worden van mijn moeder, vind ik het nodig om te reageren op de informatie van de advocaat van mijn broer en uitleg te geven over hoe mijn vraag om mentor te mogen worden van mijn moeder tot stand is gekomen.

Er zijn, zoals overal, ook bij mijn ouders spanningen geweest in het huwelijk en ook tussen de kinderen onderling. Spanningen door het werk van mijn vader die een drukke baan had en een steeds hogere functie kreeg bij de gemeente, waardoor wij 4 keer zijn verhuisd. Toen mijn ouders naar Den Haag verhuisden ben ik op kamers gegaan in Utrecht om viool te studeren aan het conservatorium.

Ik heb altijd het gevoel gehad dat ik ongelukkig was omdat ik niet kon praten. Ik dacht dat dat aan mij lag en had veel vragen als kind en later als volwassene. Als dochter kreeg ik heel duidelijk mee dat mijn vader en zijn familie veel beter was dan mijn moeder en haar familie. Ik heb daar erg onder geleden. Mijn oudste zus had als enige van de 5 kinderen donker haar net als mijn vader, ik had (donker)blond haar net als mijn moeder, ik leek meer op haar werd er gezegd, ik zag daarom mijn toekomst somber in. Ik heb er alles aan gedaan, door me op mijn vader te richten om zo min mogelijk op mijn moeder te lijken. Natuurlijk wil je als dochter ook de liefde van je vader, maar de liefde van mijn moeder zag ik niet en hoefde ik niet. Mijn moeder werd door mijn vader, zijn familie en vijf kinderen uitgelachen om haar ideeën over de natuur, brandnetels en praten over eerlijk hout. Ze was soms boos, liet zo merken dat ze niet veel kon verdragen.

Ik weet nu dat ze haar tijd ver vooruit was en veel heeft opgevangen en ongelooflijk veel gedaan, voor ons, voor mijn vader, zodat hij zijn werk goed kon doen. Ze stond altijd klaar, ook als hij 's avonds laat of 's nachts thuis kwam na een vergadering. Hij kon altijd zijn verhaal kwijt en mijn moeder stond als eerste weer op om het huishouden te doen. Ze naaide toen we klein waren veel van onze kinderkleren. Mijn moeder was actief in de kerk, belde Pernis als de vitrage zwart was van de vervuiling, de gemeente als plantjes in de straat werden weggespoten en maakte foto's van voor en na het spuiten.

Ze deed mee met demonstratie tegen de kernwapens en voerde met een groep vrouwen een campagne 'anti witter dan wit' tot aan de minister Ginjaar toe om de fosfaten uit de wasmiddelen te halen en riep huisvrouwen op om milieuvriendelijke wasmiddelen te gebruiken. Mijn moeder was één van de initiatiefneemsters van Vrouwen voor vrede en heeft in de Schilderswijk in Den Haag, de wijkkrant 'de nieuwe Schilderswijker' opnieuw opgezet.

Mijn moeder groeide op aan de Lek, heeft de kweekschool gedaan en leerde mijn vader kennen toen ze 16 jaar was. Ze heeft de liefde voor de natuur op ons overgebracht, ons plantennamen geleerd, leren breien en haken, muziek in huis gebracht. Mijn ouders hadden geen goed huwelijk, waren het nooit met elkaar eens, dat wist iedereen, maar de kinderen deden het erg goed op school. Zo was het beeld naar buiten toe. Ik ben viool gaan spelen en naast en na de middelbare school conservatorium gedaan en vanaf dat ik 18 jaar was vioolles gegeven. Toen ik 35 jaar was ben ik gestopt met mijn baan aan de muziekschool en heeft mijn leven na een moeilijke periode van 12 jaar een andere wending gekregen. Ik ben mensen gaan helpen met contact en praten over gevoel, eerst in een praktijk en later in en vanuit onze woongroep.

Ik was gaan praten en was heel bang, maar toen ik ging begrijpen dat niemand heeft leren praten over pijn, verdriet, kwaadheid besloot ik dat ik daar meer mee wilde in mijn leven. Ik ben gestopt met vioolles geven en mensen gaan helpen om te praten over zichzelf. Muziek en vooral zingen werd daarin een middel en niet meer het doel in mijn leven.

Zo is ook uiteindelijk onze woongroep Contact & muziek ontstaan. Eerst contact dan muziek, zingen of mediteren, doen wat er maar gewenst of nodig is. Ons huis is inmiddels zo goed als energie neutraal, duurzaam en milieubesparend bezig zijn hadden we van huis uit wel meegekregen. Maar het belangrijkste voor mij is je gevoel. Als je ergens een (goed) gevoel bij hebt kun je erachter staan wat je doet.

Gevoel en praten over je gevoel ontbrak bij ons thuis, maar is ook een maatschappelijk probleem. Gevoel is subjectief kan niet gemeten worden, valt zogenaamd buiten het rationele. Maar toen ik 30 jaar was en de gedachte kreeg: Als ik mijn verstand kan gebruiken om mijn gevoel te verwoorden wil ik wel intelligent zijn, kwam ik eindelijk bij zingeving. Al is het onzichtbaar, door er woorden aan te geven, kon ik gevoel bespreekbaar en belangrijk gaan

maken. In een rationele gezinssituatie en maatschappij kwam er eindelijk een richting in mijn leven waar ik blij mee was. Dat werd het begin van mijn bewuste zoektocht naar openheid, zingeving, duurzaamheid, gevoel, liefde.

Vanaf mijn 40-ste heb ik mezelf en ook mijn drie huisgenoten (ook mijn inmiddels overleden zus woonde bij ons) luit leren spelen en viola da gamba, twee instrumenten uit de renaissance. Toen mijn moeder ons zo zacht hoorde spelen op de instrumenten, vond ze dat mooi, dat had ze nooit zo duidelijk over mijn vioolspelen gezegd. Dat was voor mij een bevestiging dat ik dichterbij mezelf kwam. Mijn moeder zei ook dat oude mensen dat ook erg mooi zouden vinden. Ik heb samen met mijn huisgenoten muzikale projecten gedaan met baby's in kinderdagverblijven, op scholen en met ouderen in verzorgingshuizen, die ook op mijn kleine luit met darmsnaren een paar tonen mochten spelen. Op onze website is daar veel van te zien <http://www.contactmuziek.nl/muziek.html>. De meeste mensen spelen op kunststof snaren. Mijn moeder heeft er zeker invloed op gehad dat ik altijd kies voor natuurlijke materialen en zachtheid.

Intelligent zijn was heel belangrijk in ons gezin, elkaar aardig vinden niet. De één was nog intelligenter dan de ander zeg ik altijd. Ik voelde me dom en was onzeker, eenzaam en voelde me altijd tekort schieten. Mijn moeder was eigenlijk nooit blij en werkte hard. Dat ze haar tijd ver vooruit was, daar hadden we geen oog voor. Ze mocht uitgelachen worden, we hoefden haar nooit serieus te nemen. Mijn vader was de intelligente in huis en wie intelligent was leek op hem en was dan beter dan een ander. Mijn vader had altijd kritiek op mijn moeder, het eten was nooit goed, hij was geen voorbeeld in het met respect met je moeder om willen gaan. Mijn vader had een drukke en vooral stressvolle baan. Hij maakte carrière bij de gemeente. We zijn daardoor 4 x verhuisd, steeds naar een grotere plaats. Uiteindelijk werd mijn vader gemeentesecretaris in Den Haag.

Ik had geen goede band met mijn ouders, broers en zussen. We praatten niet, discussieerden alleen maar met elkaar. Ik voelde me er heel ongelukkig bij, vooral omdat ik me dom voelde, ik hield niet van politiek en politieke discussies, kon niet meekomen, schaamde me dat ik geen eigen mening had. Later begreep ik dat het me niet raakte omdat het ver weg was, buitenshuis, terwijl er in huis nog geen fijne sfeer was.

Mijn oudste broer en mijn in 2016 overleden broer wilden nooit contact, waren niet aardig voor mij. Ze hadden ook geen contact met elkaar, ook niet met mijn andere twee zussen. Mijn overleden broer had nog wel contact met mijn jongste zus, maar ook dat eindigde na een ruzie. Toen mijn broer in 2016 in coma lag, heeft mijn vader dat niet laten weten. Ik hoorde het van mijn 'zogenaamd demente' moeder, met wie ik alleen nog telefonisch mocht hebben, omdat mijn vader geen contact met mij, met mijn zus en mijn twee huisgenoten wilde. Wij als drie zussen mochten niet op de crematie komen.

Mijn vader wilde geen contact, omdat we teveel onze zorgen en kritiek hadden geuit over het medicijngebruik van mijn moeder, die nu al meer dan 25 jaar inmiddels meer dan 100 medicijnen in de week slikt. Terwijl ze van de natuur is en ons zoveel over de natuur heeft verteld en mee heeft gegeven, gun ik haar al die chemische middelen niet. Ze was bij een homeopathische huisarts. Toen ik erachter kwam hoeveel medicijnen mijn moeder al jaren slikte, was ik geschokt. Zoals in de hele maatschappij, mocht ook bij ons thuis van mijn vader niet gepraat worden over het gevaar van medicijnen. Openlijk over medicijnen praten bleek een taboe. Wel praten over politiek en alle onderwerpen ver weg, maar dichtbij was er niets bespreekbaar. Het heeft 30 jaar gekost om daarin een weg te vinden dat ik mezelf kon blijven in het contact met mijn vader, mijn twee broers en twee zussen, familie, vrienden.

In mijn ogen is er een diep conflict over spontaan, creatief, de natuur het vrouwelijke, voor elkaar zorgen, openheid, delen, niemand willen uitsluiten.

Ruzie was voor mijn moeder nooit een reden om iemand uit te sluiten, voor mijn vader de reden om ons de deur uit te zetten. Ik ben na het overlijden van mijn broer in 2016 nog een half jaar bij mijn ouders thuis geweest. Nadat mijn moeder in een verzorgingshuis is geplaatst, is mijn moeder nooit meer thuis geweest en ik ook niet. Mijn vader kon de zorg niet meer aan, wat heel begrijpelijk was, het was ook veel te zwaar, maar wij mochten niet helpen. Ik kreeg 7 april 2017 samen met mijn zus, die bij ons in huis woonden en twee maanden later overleden was, een mail dat mijn moeder in het verzorgingshuis Oldeslo was geplaatst. Ik belde mijn vader of ik mijn moeder op kon zoeken, hij legde de hoorn erop en nam niet meer op toen ik nog een keer belde. Ik heb toen het verzorgingshuis gebeld en gevraagd of ik langs kon komen: Natuurlijk was dat goed. Ik ben vanuit Utrecht op de trein gestapt.

De verzorging verontschuldigde zich dat mijn moeder al in bed lag, dat maakte mij niet uit, ik was veel te blij dat ik mijn moeder weer zag. Toen ze mij zag zei ze: 'Oh, wat ben ik blij dat je er bent, ze hebben me hier achtergelaten!' De volgende dag kreeg ik een vervelende mail, hoe ik het in mijn hoofd haalde om mijn moeder op te zoeken die net aan het wennen was in een nieuwe situatie. Ik was geschokt door deze gevoelloze reactie.

Mijn moeder werd al dement verklaard 18 jaar geleden, dezelfde tijd dat ik mijn oudste zus ging helpen die voor de 5e keer overspannen thuis zat en geen idee had hoe dat kwam. Ik was zelf inmiddels door een diep eenzaam dal positief in het leven komen te staan en ben mijn zus gaan helpen om iets van de familiepatronen met elkaar te bespreken en doorbreken. Door niet langer mijn vader, maar mijn moeder centraal te stellen is ons beider leven veranderd en zij we weer meer bij ons zelf ons vrouw (willen) zijn gekomen.

Inmiddels is mijn moeder twee jaar geleden, na veel ruzie met de cholesterolverlagers gestopt. Haar dementie is duidelijk minder geworden. Ik geloofde nooit in haar dementie, omdat het voor mijn gevoel niet met haar, maar wel met verzwakking door medicijngebruik te maken had. Maar niemand ziet dat inmiddels haar geheugen weer meer terugkomt, weliswaar langzaam, maar wel duidelijk. En al zeker wordt er geen verband gelegd met het stoppen van de statines. Als bijwerkingen staan n.b. dementie en suikerziekte. De schadelijke werking van statines is inmiddels al veel in de publiciteit gekomen. Doordat eiwitten afgebroken worden is er ook afbraak van spieren. Mijn moeder gilte van de pijn als ze uit haar stoel omhoog kwam, dat is helemaal verdwenen, maar nogmaals niemand die het zelfs maar opmerkt of verbanden ziet.

Mijn vader is in het verzorgingshuis waar mijn moeder nu is, de eerste contactpersoon. Ik mis daarin de stem van mijn moeder en heb het gevoel en de ervaring dat mijn vader geen oor en oog heeft voor de pijn en gevoelens van mijn moeder. Hij wil dat er geen problemen zijn, of ziet ze niet en vindt dat er goed voor mijn moeder gezorgd wordt en wil niets horen van mijn zorgen dat mijn moeder niet gelukkig is en het 's nachts alleen zijn en overgeleverd aan mensen die soms hard met haar omgaan, helemaal niet aankan. Ze vraagt altijd of ik wil blijven slapen en vindt het niet fijn vindt als ik (samen met Marthe) wegga, maar zal me ook nooit overhalen om te blijven. Ze geeft alleen aan wat ze wil, is heel bescheiden daarin.

Maar ik vind dat we daarin ook niet misbruik mogen maken van haar bescheidenheid. Zo van ze geeft het niet heel duidelijk aan, dus hoeven wij niets te doen. Een goede verstaander heeft genoeg aan een half woord zou hierbij meer van toepassing moeten zijn, vind ik.

Inmiddels zit mijn moeder sinds 27 maart op de gesloten afdeling, omdat wij onze zorgen hebben geuit over medicijnen en omdat mijn vader het verschrikkelijk vond dat wij mijn moeder dagelijks opzochten en naar bed brachten, Mijn moeder was heel dankbaar, mijn vader kwaad. Mijn zus was het jaar daarvoor overleden, niet door niet eten zoals door het opzichtig en hardhandig optreden van politie de landelijke pers ervan heeft kunnen maken. We hebben altijd gegeten, maar waaraan iemand overlijdt is niet aan ons om daar een oordeel over te hebben. Wie weet nou eigenlijk wat dood is? Mijn broer heeft in geen 40 jaar contact gehad en geen idee. Hij was er niet bij en al helemaal niet betrokken en ontoelaatbaar om sensatie gerichte publiciteit en mensen te gebruiken om mij zwart te maken. Het overlijden van mijn zus gebruiken om mij bij voorbaat te beschuldigen dat ik mijn moeder voedsel zal weigeren is wel zonder enig respect voor mijn zus en voor ons. En aan de andere kant wil het verzorgingshuis weer niet dat mijn moeder gezonde verse biologisch sap van ons krijgt, één van de redenen om ons de toegang tot het verzorgingshuis te weigeren en bezoeksregeling in te stellen.

Ik stuur een gedicht mee dat ik heb geschreven over en voor mijn overleden zus.

Wij mogen nog maar 3 dagen in de week 3 uur komen. Eigenlijk alleen maar omdat wij iets anders doen dan gebruikelijk, heel erg gemotiveerd zijn om mijn moeder te helpen, mee willen denken en meeleven, wat zij fijn vindt. Maar ook kritisch durven zijn, er meer nagedacht wordt over gezonde voeding, veel te makkelijk gebruik van medicijnen en eenzaam voelen. En we het erg vinden dat mijn moeder in onze ogen onterecht dement wordt verklaard. Veel mensen ook in het verzorgingshuis bevestigen dat ze mijn moeder niet dement vinden en waren verbaasd dat ze naar de gesloten afdeling moest. Dat heeft mijn vader bevestigd was alleen maar om ons bezoektijden op te kunnen leggen.

Mijn moeder heeft recht op bezoek en telefoon met een artikel 60 wet BOPZ opname. Maar mijn vader wil het zo en het verzorgingshuis neemt dat over. Ik heb via een advocaat een sommatie gestuurd, maar kreeg alleen maar totaal

misplaatste en vooral achterhaalde eisen, waar ik (we) me al 4 maanden aan houd. Juist omdat we wilden laten zien dat we bereid zijn om mee te werken hebben we helemaal meegewerkt, tegen de wens van mijn moeder in die hier echt onder lijdt. Dat maakt het voor mij (ons) enorm zwaar, bijna onmogelijk. Mijn vader zei tegen het hoofd van de afdeling dat ze ons niet te vroeg moesten belonen, dus is er geen 4e dag bijgekomen om mijn moeder te mogen zien en helpen. We voldoen aan alle eisen:

- We geven mijn moeder allang geen verse biologische sap uit de blender. Er is ook geen keukentje meer en de blender staat al maanden thuis. Erg dat dat een gezonde sap als slecht wordt gezien. Als mijn moeder moest overgeven werden onze sappen gebruikt als reden. Als ze nu overgeeft terwijl wij geen sap meer geven, kan dat dus niet meer misbruikt worden. Was voor ons mede een reden om geen sap meer te geven om van de valse beschuldigingen af te komen, Zo ver gaat het allemaal.
- We komen alleen nog maar drie dagen drie uur, we verhinderen niet dat mijn moeder medicijnen krijgt, want als wij komen om 18 uur, heeft ze alle medicijnen al gehad.
- We discussiëren niet met de verzorging over medicijnen, geen tijd voor, de tijd die we hebben hebben we heel hard nodig.
- We maken alleen foto's van de werkelijkheid, zetten niets in scene. Dat hebben we ook nooit gedaan, wel hebben we een foto gestuurd naar de directeur van de ontlasting die in een tissue op de grond was gelegd door mijn moeder en daar al drie dagen lag en wij zelf hebben opgeruimd. Schrijnend, maar ook ongelooflijk dat mijn moeder nog iets wist te bedenken om haar waardigheid te behouden. We wilden dat de directeur en het hoofd van de afdeling dat ook zagen. Als wij er zijn, zijn zij altijd al naar huis, dat was de reden om het op te sturen. En ook omdat de positieve berichten en mooie foto's als vanzelfsprekend werden ontvangen, terwijl de beperkingen van bezoek nooit zijn verruimd, terwijl ons dat wel was beloofd. En ook terecht na alle moeite die wij hebben gedaan om helemaal tegemoet te komen aan alle, tegen onze en mijn moeders wil in, opgelegde eisen.

De drie uur dat wij er zijn, is veel tekort om contact te maken. Als mijn moeder dat wil, gaan we even naar buiten, we mogen niet wandelen, alleen in de tuin zitten. Ik houd mijn moeders voeten vast, vaak twee uur, zodat ze met warme voeten in bed ligt. Ik krijg zo ook de schadelijk, chemische werking van medicijnen in mij, net als de niet roker meerookt met degene die rookt en het

gespreksniveau en de sfeer daalt als je samen bent met iemand die (veel) drinkt. Dat de medicijnen voor mij (partners, verpleging) ook schadelijk kunnen zijn, is helemaal nergens een onderwerp van gesprek of onderzocht. Tot in het absurde rennen we soms om alles op tijd klaar te hebben. Ik ben 59 jaar en zeer gemotiveerd om mijn moeder samen met Marthe mijn huisgenote te helpen. Maar hoe we mijn moeder, 86 jaar, naar de wc brengen, op tijd in bed leggen en ons als er iets onverwachts gebeurt moeten haasten en haar geen gevoel van haast willen geven, is soms te triest voor woorden.

We komen drie dagen drie uur, dinsdag, donderdag en zaterdag, stipt om 18 uur komen we en stipt om 21 uur gaan we weg, al 4 maanden! We hebben geen dag overgeslagen. Maar zondag en maandag, twee dagen achter elkaar geen contact, er niet voor mijn moeder kunnen zijn is echt veel te lang. Ze mist ons echt. Ik roep al maanden dat we heel erg geholpen zouden zijn als we in ieder geval de zondag ook komen en het liefst 4 uur komen in plaats van 3 uur, dat we dan iets meer ruimte hebben om op een rustige manier alles te kunnen doen. Maar we worden net als mijn moeder niet gehoord.

Ik heb soms bijna de neiging om niet meer naar mijn moeder te gaan, vanwege de tegenwerking. Maar dat is echt niet wat mijn moeder aangeeft, dat is wat mijn vader en broer en de directeur willen. De verzorging vindt het ook een heel vervelende situatie voor mij, voor mijn moeder. Zelfs daar wil ik nog ruimte voor hebben hoe het voor mijn vader is. Maar nu gaat het echt veel te ver en daarom heb ik mentorschap aangevraagd om ruimte te vragen voor mijn moeders verdriet en eenzaam voelen en ik daarin veel zou kunnen betekenen en ik vind dat dat niet tegengehouden mag worden.

Wij zijn net als mijn moeder vredelievende mensen, leggen niets op, alleen uiten we onze bezorgdheid, omdat mijn moeder niet voor haarzelf op kan komen, maar iedereen mensen nodig heeft die helpen, dat is juist de reden dat ze opgenomen is. Ik vind het heel erg dat mijn moeder zo zwaar belast wordt, terwijl ze eigenlijk niet veel aankan, heel tegenstrijdig. Ze maakt heel veel mee, soms verschrikkelijke dingen. Wij zijn een jaar elke dag, 7 dagen in de week 8 uur bij mijn moeder geweest. Veel gezien, gehoord en geleerd, lijkt me logisch, met drie mensen heb je meer ogen en oren. Dat zag het verzorgingshuis helaas als ongebruikelijk, negatief, een bedreiging in plaats van een mogelijkheid om nieuwe ideeën of inzichten toe te laten.

Ik wil door mentorschap aan te vragen niemand ook mijn vader niet wegduwen of iets overnemen. Ik wil eraan **ruimte maken** voor mijn moeder, zodat haar stem echt gehoord wordt. Nu wordt ze overal buiten gehouden er wordt alleen over haar, maar niet met haar gepraat. Geen gesprek maakt ze mee, ook de zitting van 1 augustus niet. We hebben gesprekken gehad met de arts ouderengeneeskunde van het verzorgingshuis, ook daar mag mijn moeder niet bij zijn, terwijl ze duidelijk aangeeft dat ze erbij wil zijn, 'het gaat over mij', zegt ze zelf, 'dan wil ik er toch bij zijn'. Het gaat allemaal heel ver. Tot nu toe is er nog nooit een gesprek geweest met mijn vader, niet alleen met mij, of samen met mijn moeder, wat ik graag zou willen. Maar zelfs niet met een bemiddelaar, ik heb heel veel mensen aangedragen, de directeur, het hoofd van de afdeling, de huisarts, de geestelijk verzorgster van het verzorgingshuis. Mijn vader doet altijd schamper over met wie ik aankom en vervolgens zet hij hen op tegen mij, maken ze mij (ons) zwart en willen zij niets meer met mij te maken hebben. Kom daar maar eens uit.

Iedereen vult in wat mijn moeder zou moeten zeggen. Dat zij een eigen verhaal heeft komt negens naar voren. Mijn vader laat haar zelfs een brief tekenen dat ze er niet bij wil zijn. Als hij zou vragen of ze erbij wil zijn, zal ze zeker ja zeggen. Het is suggestief, niet de wens van mijn moeder.

Als we allemaal naar mijn moeder zouden luisteren, zouden er geen problemen meer zijn, is mijn diepe overtuiging. Maar dan moet mijn moeder er op de zitting wel bij zijn, anders missen we precies om wie het gaat.

groeten
Leonoor

(dochter van Janneke van Beuzekom-van Veen)

